

Copertă: Ovidiu Muraru
 Tehnoredactare: Pr. Eugen Mera
 Corectură: Nicoleta Pălimaru
 Lectură: Pr. Florin Cătălin Ghiț

Traducere după originalul în limba engleză: Melinda Johnson, Georgia Briggs, Katherine Bolger Hyde, Laura S. Jansson, Summer Kinard, Melissa Elisabeth Naasko, Anna Neill, Molly Sabourin, *Seven Saints. Seven Holy Women*, Ancient Faith Publishing, Chesterton, USA, 2020.

Copyright © 2020, Melinda Johnson, Georgia Briggs, Katherine Bolger Hyde, Laura S. Jansson, Summer Kinard, Melissa Elisabeth Naasko, Anna Neill, Molly Sabourin © 2025, Editura Renașterea, pentru prezenta ediție.

Editura Renașterea, 2025
 Piața Avram Iancu, nr. 18
 RO-400117, Cluj-Napoca
 Tel/fax: 0264/599649
 E-mail: editura_renasterea@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JOHNSON, MELINDA

Șapte Sfinte : conversații cu Sfinte și prietene: Georgia Briggs, Katherine Bolger Hyde, Laura S. Jansson, Summer Kinard, Melissa Elisabeth Naasko, Anna Neill, Molly Sabourin / Melinda Johnson; trad. din lb. engleză de Maria Bob; tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului. - Cluj-Napoca: Renașterea, 2025

ISBN 978-606-607-484-1

I. Bob, Maria (trad.)

2

821.111

ȘAPTE SFINTE

Conversații cu Sfinte și prietene

Melinda Johnson

Georgia Briggs

Katherine Bolger Hyde

Laura S. Jansson

Summer Kinard

Melissa Elizabeth Naasko

Anna Neill

Molly Sabourin

Tipărită cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Andrei,
 Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și
 Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului

Tradusă din limba engleză de Maria Bob

CLUJ-NAPOCA, 2025

Cuprins

Prolog	11
Cum să citești și să scrii această carte	13
PIATRA	Laura S. Jansson 15
Tu ești Morwenna	17
Morwenna	22
Apa și piatra	28
Pietrele mele, stânca mea, biserica mea	35
Să construim un zid împreună	37
Printre două pietre de moară curge izvorul bucuriei	39
CÂNTAREA	Georgia Briggs 41
Tu ești Casiana	43
Casiana	49
Cele mai alese	53
Posibilitatea de a refuza mărul	59
Lupta cea minunată	61
Cântarea vieții tale	63
FRUNZA	Moly Sabourin 65
Tu ești Ia	67
Ia	72
O călătorie minunată	74
Reînnoirea speranței	81
Un act de credință	83
Darul păcii lăuntrice	85
VISUL	Anna Neill 87
Tu ești Nina	89
Nina	94

Îndrăznim să visăm alături de Sfânta Nina 99

Dorește-ți lucrurile dificile 105

Care e misiunea ta, dacă o accepți 109

RĂUL — Summer Kinard 111

Tu ești Piama 113

Piama 122

Să ne găsim liniștea cu Domnul 126

În așteptarea lui Dumnezeu 133

Întărirea în credință 135

Domnul este cu tine 137

DRAGONUL — Katherine Bolger Hyde 139

Tu ești Margareta 141

Margareta 146

Înfruntarea bestiei celei urâte 150

Prin părțile astea, sunt balauri 154

Despre punerea la dispoziție a unei săbii spre ajutor 156

Cum să recunoști un balaur 158

FLOAREA — Melissa Elizabeth Naasko 161

Tu ești Casilda de Toledo 163

Casilda 167

O petrecere de seară 170

Momentele de dinainte și cele de după 173

Cum le vorbim surorilor noastre 175

În căutarea comorii ascunse 177

ACASĂ — Melinda Johnson 181

Tu ești tu 183

Femeile care au scris această carte 187

Prolog

POATE CĂ ȘI tu ești una dintre noi – o parte din mulțimea cea liniștită –, cele care ne dorim o experiență mai profundă a credinței, dar care, din motive bine întemeiate pentru fiecare în parte, nu depunem efortul de a o căuta. Poate că ești îngrijorată că și această carte ar putea rămâne neatinsă pe noptieră, în teancul de cărți care deja stă să se dărâme, unde păstrezi istorioarele pe care ți-ar plăcea să ți le povestești. Poate că ai nevoie de încurajările unor prietene puternice și pline de bucurie, care să-ți aducă aminte că și în inima ta obosită se află un odor al sfințeniei.

Această carte e pentru tine. Da, este chiar pentru tine – femeia prevăzătoare, curioasă, foarte obosită și sceptică, care nu se poate hotărî dacă va citi sau nu nici măcar până la finalul acestui scurt paragraf. Pentru tine.

Între pagina de titlu și cea de final, te vei afla într-o călătorie captivantă și plină de imaginație prin viața ta spirituală. Vei citi povești despre alte femei ca pe propria-ți poveste. Vei fi Morwenna, Casiana, Ia, Nina, Piama, Marina și Casilda. Vei găsi pietrele pentru a clădi o biserică. Vei auzi cântarea pe care o compui și pe împăratul de care încerci să scapi. Vei da suflare de viață rugăciunii care dărâmă idoli. Va trebui să treci prin închisoare și să te lupți cu un balaur. Îți vei țintui dușmanii pe cale și vei vedea cum pericolul se transformă în trandafiri parfumați chiar în mâinile tale.

Îți vei citi, dar și scrie, propria poveste. Și, asemenea nouă, îți vei da seama că aceste șapte femei frumoase îți vor fi alături cu mult după ce poveștile au fost spuse, iar cartea a fost închisă. Cum să citești și să scrii această carte.

Cum să citești și să scrii această carte

CITEȘTE-O SINGURĂ SAU cu un grup de prietene – la un club de carte, o adunare parohială sau când ieșiți în oraș pentru a petrece o seară numai între fete. Începeți cu începutul, cu Morwenna. Citiți împreună capitolul despre ea sau citește-l singură și scrie-ți propriile răspunsuri la întrebările din Chestionarul personal. Ia legătura cu o prietenă și faceți schimb de cărți pentru a vă completa reciproc secțiunea de Considerații. Discutați una cu cealaltă despre acestea înainte de a reveni asupra cărții pentru a vă așterne propriile gânduri pe Pagina de jurnal.

Lasă să treacă una sau chiar două săptămâni înainte de a trece la următoarea sfântă și la capitolul dedicat ei. După ce vei fi parcurs toate capitolele, vei avea un jurnal de călătorie alcătuit atât prin prisma propriilor tale experiențe, cât și prin ale prietenelor tale, pe care-l vei putea reciti ori de câte ori vei avea nevoie de cineva care să te încurajeze sau să-ți fie alături.

Multe dintre noi avem prietene care nu locuiesc îndeajuns de aproape de noi pentru a ne putea vizita frecvent. Dar dacă aveți fiecare câte un exemplar al cărții, vă puteți întâlni pe Facebook, Zoom, Skype, FaceTime, Google Hangouts sau oricare altă platformă online prin intermediul căreia barierele timpului și ale spațiului pot fi depășite.

Găsește o cale. Domnul să o binecuvânteze

LBRIS

We know
books

PIATRA

Laura S. Jansson

Tu ești Morwenna

TU EȘTI MORWENNA. Locuiești într-o colibă pe care ai zidit-o cu propriile mâini în vârful unei stânci de pe țărmul englezesc. Aerul are gust de particule fine culese din valurile sărate și alge. Țipetele stâncuțelor și ale vântureilor roșii te trezesc la răsărit și te astâmpără la apus. Vântul se agită, șuieră și, dându-se roată pe după tine, îți prinde răsuflarea ca să ți-o azvârle cu putere înapoi peste față. O mare sălbatică se izbește de poalele stâncii tale, însă tu te rogi și-ți cauți pacea în colibă și nu te temi.

Pământul din spatele tău e verde și greu de vegetație, dar plin de sărăcie și suferință. Te duci adesea într-acolo, părăsindu-ți pustnicia, ca să-i vezi pe fermieri și pe săteni. Colibele lor, asemeni alei tale, sunt mici și făurite de mână, dar ei nu-și pot găsi pacea din pricina poverilor care-i apăsă. Copiii le sunt înfometaji. Veșmintele le sunt zdrențuite. Inimile le sunt trudite; umblă după Dumnezeu pe pipăitelea.

Simți cum durerile lor te împresoară. Ai grijă de bolnavi și încerci să le găsești ceva de mâncare celor flămânzi. Îți sunt recunoscători pentru milostenie, dar tu ești conștientă de faptul că o burtă plină nu poate domoli o inimă zbuciumată. Nu poți împărtăși cu ei tihna pe care tu o găsești în coliba-ți liniștită.

Într-o bună dimineață, te trezești devreme, cu fața și mâinile lipite de podeaua de piatră a colibei. Ca întotdeauna, începi să te rogi, însă textura pietrei pe care o simți cu fața și cu mâinile îți distrage atenția. Revii la rugăciune, dar o rază din lumina dimineții se strecoară printr-o crăpătură a ușii și strălucește pe piatră, lângă mâinile tale.

Piatra.

Te oprești la jumătatea rugăciunii.

Piatra.

Te ridici în grabă și deschizi ușa. Scrutând ceața, privești în jos, spre abruptul țărmlui cenușiu. Pietre de toate mărimile sunt îngrămădite unele peste altele la poalele stâncilor; unele, scăldate în vârtejul apelor mării, altele, căzute la întâmplare, în movițe, de-a lungul plajei. Pietre înspre miazănoapte, pietre înspre miazăzi. Sute de pietre. Suficiente cât să construiești o catedrală. Numai de s-ar găsi cine să le care sus pe pământul înverzit de pe povârniș.

Cunoști o potecă până la mare; o înlănțuire întortocheată și prunduită de puncte de sprijin care coboară pe unul dintre pereții stâncii. Ai umblat de atâtea ori pe ea, încât nici nu-ți mai dai seama de felul în care te dai dintr-o parte într-alta pentru a-ți menține echilibrul pe terenul denivelat.

Ajungî pe prundișul cenușiu, iar apa strălucește, primind darul neprețuit al unui răsărit de soare senin. Faci un pas și vezi că la picioarele tale este o piatră rotundă și netedă. E îndeajuns de mare pentru a fi folosită la construcție, dar nu e într-atât de mare încât să nu o poți ridica. Te apleci, o ridici cu grijă și ți-o proptești de piept. Te răsucești și-ți începi urcușul pe povârnișul stâncii. Nu-ți ia decât câțiva pași ca să-ți dai seama că, pentru a te cățăra în siguranță, ți-ar fi de folos să ai măcar una dintre mâni libere. Cum vei căra piatra?

Îți ridici gluga de la pelerina cea groasă și-ți pui piatra pe cap ca pe-o coroană. Cu o mână ții piatra în echilibru, iar de cealaltă te ajuți pe măsură ce urci peretele de stâncă.

Coroana de piatră îți e tare și grea. Simți cum greutatea ei îți apasă pe moalele capului, și face să te doară gâtul și să ți se adune umerii. Te gândești la sutele de pietre pe care va trebui să le cari în sus, pe poteca alunecoasă, ca să construiești o biserică pentru oamenii de pe vârful stâncii. O să te doară.

Însă, te gândești la copiii înfomețați și hainele lor rupte. Te gândești la capetele lor plecate și la ochii plini de tristețe. Îți amintești că nu vei putea vreodată să-i înghesui pe toți acești oameni în tihna dulce și luminoasă a colibeii tale.

Potrivești binișor piatra pe gluga de lână, îți încordezi umerii ca să-i poți susține greutatea și psalmodiezi o rugăciune pentru a dobândi puterea de a urca pe cărarea abruptă.

Odată ajunsă în vârf, te îndepărtezi câțiva pași de marginea stâncii, te apleci în față și lași piatra să cadă la pământ. Un drum, o piatră.

Îți întinzi brațele și dai ușor din cap ca să-ți dezmoarști mușchii gâtului și ai spatelui. Cu degete tremurânde, faci semnul crucii peste tine și peste piatră, după care, punând piatra în mâinile Domnului, cobori pe cărarea întortocheată până la țărnm.

Un al doilea drum, o a doua piatră. Apoi, o a treia. Urcarea e lentă și anevoioasă. Până la lăsarea întunerului, ai cărat doar 20 de pietre până pe vârful stâncii. Te întorci la coliba ta, căzând pradă somnului, pe podeaua de piatră, în timp ce te rogi.

De dimineață, o iei de la capăt. Cari pietre cât e ziua de lungă, iar movila rupicolă de pe culme e acum mai mare. În cea de-a treia zi, vezi cum niște copii din sat fac ochii din ce în ce mai mari pe măsură ce te ivești pe vârful stâncii cu o piatră pe cap.

– *Pentru o biserică, îi anunți, arătând către mormanul de pietre. Copiii fug, mâncând pământul. Îți dai seama că, până la căderea nopții, tot satul va ști despre asta.*

De acum, pietrele sunt viața ta. Când ești trează, cari pietre. Când nu cari pietre, te rogi ca somnul să-ți tămăduiască durerile trupești. Când dormi, visezi o biserică meșteșugită, cu un turn de piatră care străjuiește marea.

Într-o dimineață, durerea te copleșește. Fiecare tendon, fiecare os pare comprimat și stors de orice putere. Pe când ajungi la poalele

stâncii, te întrebi dacă te-or mai ține picioarele să mergi prin nisip până la prima piatră. Deja le-ai luat pe toate cele din apropierea potecii. Ești nevoită să mergi din ce în ce mai departe pentru a aduna altele. Drumul tău devine nesfârșit. Te temi că te va istovi într-atât de tare încât vei ajunge să cedezi și te vei frânge asemeni unei pietre vechi din care nu mai rămâne decât nisipul.

Murmuri rugăciunea cea mai simplă, o rugăciune din doar două cuvinte. Doamne, miluiește.

Ochii ți se aprind când dau de o piatră potrivită, una care pare că s-ar simți tare în largul ei în zidul bisericii ridicate de tine, cu un turn care străjuiește marea. Te ferești de-un val, apoi îți faci cruce. Ridici piatra pe umăr, după care o așezi la locul ei, pe cap. Gluga din lână bătucită a ajuns să fie la fel de subțire ca o petală de trandafir.

Până să ajungi la capătul plajei, te gândești că vei supraviețui drumului. Crezi că încă mai ai putere, însă inima îți cedează iarăși tocmai pe când te nevoiești să urci poteca șerpuitoare. Simți cum, preț de o clipă, îți slăbește strânsoarea pe piatră și mai-mai să te prăvălești peste bolovani ascuțiți din vale și să-ți afli moartea.

Te oprești. Încetul cu încetul, îți muți piatra de pe cap pe umăr și de pe umăr pe pământ. Te ghemuiești lângă ea, iar trupul îți ia forma pământului din locul în care poteca se adâncește în peretele stâncii.

Buzele ți se mișcă. Pleoapele ți se închid. Rugăciune și odihnă.

Te trezești fără să fi căzut. Tu ești teafără, piatra este în siguranță și puterile ți s-au refăcut. Te ridici și-ți înalți mâinile. Îți dai capul pe spate, iar un fascicul neprețuit din lumina soarelui își croiește drum prin văzduhul plumburiu ca să-ți atingă chipul.

Ridici piatra de pe potecă și o așezi pe cap asemeni unei coroane. Înaintezi, păzind piatra cu o mână, iar de cealaltă ajutându-te să parcurgi poteca pe cât de periculoasă, pe atât de cunoscută. Când

ajungi în vârf, adaugi piatra la morman și te îndepărtezi. Grămăjoara a devenit movilă; e aproape munte, aproape catedrală.

Îți faci cruce și faci cruce și peste pietre, desfăcându-ți brațele și săltând în aer, pentru ca prin acest gest plin de evlavie să se binecuvânteze întreaga ta lucrare – pietrele, pământul și viitorul pregătit pentru ele.

Vezi minunea doar atunci când te întorci pe țărm să mai iei o piatră. Când ajungi în locul în care te-ai odihnit pe cale, găsești acolo un izvor cu apă dulce, care țâșnește din pământul stâncos, șopotind.

Morwenna

SFÂNȚA MORWENNA a trăit în Insulele Britanice în secolele V-VI; în timpul a ceea ce s-a numit Evul Mediu Întunecat, ea a fost o rază de lumină în ținutul lungilor nopți nordice. În *Canonul Ortodox de Rugăciune în Cinstea Tuturor Sfinților din Insulele Britanice*, Sfânta Morwenna este numită fecioară sfințită. De asemenea, ea este cunoscută ca pustnică și îndrumătoare.

Morwenna este un nume irlandez care înseamnă „fecioara mării”. În izvoarele de secol XII, în care apare menționată pentru prima oară, este pomenită ca fiică a Regelui Brychan, un rege de origine irlandeză, el însuși canonizat, și tată a mulți alți sfinți. Ne putem imagina că Sfânta crescuse cu povești despre Sfântul Patrick, care își îndeplinise misiunea în Irlanda într-o perioadă despre care părinții ei își aminteau foarte bine. Brychan a fost rege al Țării Galilor și se pare că Morwenna considera acest ținut casa ei, alegând să moară într-un loc de unde îi putea vedea țărmurile.

Cu toate acestea, cuvioasa noastră maică nu este cea mai îndrăgită nici în Irlanda, nici în Țara Galilor, ci în Cornwall, în peninsula din sud-vestul extrem al Angliei, un pământ din care au ieșit mulți sfinți. O vorbă de duh zice că ar fi mai mulți sfinți în Cornwall decât în Împărăția cerurilor. Mulți dintre acești sfinți sunt chiar frați ai Morwennei; Regele Brychan a avut douăzeci și patru de copii (doisprezece fii și douăsprezece fiice). Aceștia au fost fie propriii săi copii, fie fii duhovnicești pe care i-a ales pentru

bogata sa activitate de catehizare în părțile de sud-vest și pe care i-a crescut în casa lui.

Cel mai probabil, Morwenna și surorile ei au fost ucenice ale vreunei egumene, pregătindu-se pentru asumarea rolului de propovăduitoare ale Evangheliei. Într-o vreme în care mai nimeni, darămite o femeie, nu avea habar să scrie sau să citească, ea a ajuns să știe Scripturile și să aibă cunoștințe de botanică, tehnici de supraviețuire și împerechere a animalelor, dar și diplomație și meșteșugărie. De îndată ce a fost pregătită, a trecut peste Canal până în Cornwall.

Acolo, a găsit o așezare rurală răsfirată, cu oameni foarte întreprinzători, dar săraci. Aceștia erau cultivatori de cereale, creșteau turme de animale, vânau, culegeau roadele păduri și ale pășunilor sau se ocupau cu minierul. Erau talentați în ale țesătoriei, olăritului, vopsitului, tăbăcării și în prelucrare metalelor. Aveau o structură tribală solidă, dar erau recunoscuți pentru ospitalitatea lor și pentru negocierile diplomatice pe care le făceau cu străinii, deoarece peninsula era primul port în care mulți se opreau. De asemenea, aveau un profund respect pentru creație, pentru ciclicitatea naturii și puterile supranaturale. După invazia romană din 43 d.Hr., unele aspecte ale practicilor religioase druide (precum Ordinul Druizilor și sacrificiul uman) fuseseră interzise de către stăpânitori, dar oamenii erau încă superstițioși. Mergeau să ceară sfatul vrăjitoarelor și al vracilor, care trăiau din ofrandele pe care adepții le lăsau la fântâni și pietre sacre. Se adunau în număr mare în cimitire, unde aveau loc curse de cai, dansuri ritualice, divinații și jertfe de animale.

Creștini fiind într-un astfel de mediu, copiii misionari ai lui Brychan trebuie să fi depins foarte mult de încurajările reciproce. Sfânta Morwenna era apropiată de Sfântul Nectan, fratele ei, pe care l-a și chemat să o împărtășească atunci când i s-a apropiat sfârșitul. Conform tradiției, acesta a fost cel mai mare dintre fiii